

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd persecutio, malorum causa extiterit iis qui bellorum authores
fuerunt. Cap. XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII DE VITA

*De iis qui persecutionem perpessi sunt, ac eorum
infrictatoribus. CAP. XXVI.*

ATque ista neque temerè neque sine ratione eueniunt. Qui enim animo recte ex iustitiæ regula instituto ad res gerendas se conferant, & timorem Dei opt. max. assidue animo complectantur, & firmam erga illum fidem retineant, & terrores periculaq; quæ in præsentī vita obiiciuntur, spe illa de rebus futuris ostentata, posteriora ducant, hi licet ad tempus rebus aduersis & incommodis consistantur, tamen quia pro certo persuasum habeant, honores sibi multò maiores in posterum reseruos, casus qui incidunt fortuitu, nequam egrè & grauius ferunt, sed quò asperioribus deueuantur molestiis, hoc illustriora gloriæ insignia assequuntur. Qui vero iustitiæ norma cū dedecore reiecta, Deum opt. max. non agnouerint: & eos, qui illum sunt fideliter confectati, contumeliæ & supplicio intolerabili obiicere non dubitarint, neque illorum gratia, quibus ob talem causam pœnas irrogassent, se quidem miseros, illos autem felices & beatos (utpote qui etiam dum tam dira tormenta subibant, pietatem erga deum firme retinerent) iudicarint, istorum certe copiè, complures conciderunt: multè in fugam conuersæ sunt: omnis denique bellica expeditio ab his suscepta ad extremam cladem prolapsa.

*Quòd persecutio, malorum causa extiterit iis qui
bellosum auctores fuerunt.*

CAP. XXVII.

EX huiusmodi sceleribus, bella pestifera exorta, ex huiusmodi, vastitates perniciosæ: inde etiam diminutiones rerum ad vitæ usus necessariorum: inde maiorum eiusmodi nequitiam insequentium multitudo: inde duces tantæ impietatis editi: qui quidè vel extremis erunt exantlatis, extremam miseriam perpessi sunt, vel vitam turpissimam degentes, eam postea cum supplicia suis nequitias aptè & æqualiter conuenientia sustinerent, morte grauiorem esse facile agnouerunt.

Nam

Nam quo vehementius quisque eorum, temeritate quadam inductus, ad diuinam Christianorum legem & disciplinam expugnandam. (Sic enim putabat) vehementius acriusque incubuit, hoc certè plus hausit calamitatis: usque eo, uti singulis ipsorum non modò huius vitæ acerbitates, Sed etiam grauissimus ille metus suppliciorum, quæ se expectarent apud inferos subituros, maximam plane afferret molestiam.

Deus honorum administratorem Constantinum delegit.

CAP. XXVIII.

Proinde cum tanta & tam grauis impietas per humanas res permaneret, & Reip. velut à morbo quodam pestifero in periculum funditus intereundi venisset, & ob eam causam magna, eaque salutari curatione egeret, quodnam quæso remedium diuinum numen (illud quidem omnino numen putandum, quod solum & re ipsa est, & vniuerso temporis spatio satis virium ad opem ferendam in se continet) quod inquam remedium aut quam rationem, ad orbem terrarum ex his malis eripiendū excogitauit? dicam equidem: quippe beneficia à Deo opt. max. in nos collata ingenue agnoscere, eaque egregie prædicare, reuera gloriosum est. Deus quidem certe, cū meum ministerium accurate quale esset explorasset, idèque ad ipsius voluntatem explendam idoneum censeret, eodem vtens & mari Britannico, illisque partibus, vbi sol, rato cursu confectio necessariò occidit, initium faciès, eximia quadam potentia & virtute, omnia mala, quæ homines premebant profligauit, & è medio prorsus sustulit: adeo vt mea opera ac diligentia, tum humanū genus, ad cultum augustissimæ legis & disciplinæ reuocatum esset, tum fides sanctissima permagnas ipso deo duce, faceret progressiones.

Piæ in Deum Constantini voces, & confessorum laus.

CAP. XXIX.

Idcirco cum exploratum habeam eū hoc ministerium omnium facilè præstantissimum, mihi tanquam quoddam suæ singularis erga me benevolentia: indicium